

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Zachráněný koník

*Jana Olivová
ilustrovala Zuzana Slánská*

Příběh, který se opravdu stal

FRAGMENT

Skutečné příběhy se šťastným koncem Zachráněný koník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Olivová
Skutečné příběhy se šťastným koncem –
Zachráněný koník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Zachráněný koník

Jana Olivová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Pro všechny, kterým není okolní svět lhostejný.

Díky za to, co pro něj děláte.

Trable na dovolené

Hepčí! kýchlá Lucka, když ji v nose zašimrala vůně trávy z čerstvě posečené louky, kolem které právě projížděla na kole. Než se stihla vzpamatovat, přišlo druhé kýchnutí, tentokrát ještě silnější než to první. *Hepčí!* kýchlá podruhé a nakrčila nos, ve kterém ji pořád šimralo. „Pšík nechodí nikdy sám, vid', mami?“ usmála se na mamku, která jí právě tohle vždycky říkala. Většinou totiž po prvním kýchnutí následovalo druhé, někdy i třetí a čtvrté.

Tentokrát se ale
maminka nezasmála
tak jako obvykle.
Místo toho se na Lucku
zamyšleně podívala.
„Radši zastavíme, než tě
to přejde,“ řekla. „Ještě
bys mohla nabourat.“

Víš přece, že když člověk kýchá, nedokáže
mít zároveň otevřené oči. Stačí, aby se ti
něco přimotalo do cesty...,“ odmlčela se.

Lucka si povzdychla. Někdy se jí zdálo,
že je maminka zbytečně starostlivá. Přece jí
není pět, dokáže jet na kole, i když u toho
občas kýchne. Jako třetačka se už taky něco
najezdila – s kamarády, s prarodiči, ale
hlavně s rodiči, kteří ji a jejího staršího bratra
Davida rádi brali na víkendové cyklovýlety
a dovolené trávili vždycky někde na kole po
republice. Stejně jako letos. Právě se totiž

proháněli po malebných zvlněných kopcích jižní Moravy.

„Ale, mami, takhle tátu s Davidem nikdy nedojedeme,“ zaškemrala.

Jako vždy jela mužská část rodinného týmu daleko před nimi a na tu dámskou se neohlížela. Jak typické! Davidovi už bylo dvanáct, takže se s tátou nejspíš hecovali, kdo bude v cíli rychleji, a úplně zapomněli, že někde za nimi supí do kopce i mamka s Luckou.

Mamka si nadzvedla přilbu a otřela si zpocené čelo. „No dobře, ale až se zastavíme na oběd, vezmeš si prášek,“ souhlasila nakonec.

„Jasně,“ zasmála se Lucka. Vzhledem k tomu, že odmalička trpěla na nejrůznější alergie, bylo pro ni užívání léků něco úplně normálního. Vždycky měli nějaký balíček doma, nosila je s sebou do školy i na výlety. Stejně jako dnes. Byla pravda, že poslední dobou jich potřebovala

o něco víc než dřív, ale nepřikládala tomu žádný velký význam. Pylová sezóna byla v plném proudu, což vřdycky znamenalo zarudlé oči a plný nos.

Než dojeły kluky, kteří na ně čekali před malou restaurací na křiřovatce, kýchla Lucka ještě nejmíň dvacetkrát a mamka se na ni přitom pokařdé ustaraně podívala.

„No potěš, ségra, ty vypadáš,“ zašklebil se na ni David, když ji uviděl.

I tatínek se zatvářil starostlivě. „Lucinko, jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Jseb,“ zahuhlala s plným nosem Lucka a pak zatroubila do kapesníku tak, že by se za to nemusel stydět ani slon v prařské zoo, ve které se byli podívat na jaře.

Maminka jenom zakroutila hlavou. „No nic, tak dneska neposedíme na zahrádce, ale najíme se v klidu uvnitř, aby se Lucce líp dýchalo,“ rozhodla, zamkla zámek na svém

a Lucčině kole a vyrazila do restaurace jako první. Tatínek zamkl zámek na zbylých dvou kolech a vydal se za reptajícím Davidem, kterému se v tak krásný den nechtělo obědovat uvnitř. Když mu ale taťka slíbil, že si k pití může výjimečně objednat Coca-Colu, přestal protestovat a hned šel o dost veseleji.

Vzhledem k Lucčiným zdravotním problémům se rodiče snažili, aby celá rodina žila – a hlavně jedla – co nejzdravěji. Ovoce, zelenina, luštěniny, cereálie – to ano. Salámy, tučné maso, sladkosti – to ne. David i Lucka samozřejmě věděli, že je to tak dobře, ale chuti neporučíš, a tak oba rádi využili každé příležitosti, kdy si mohli dopřát něco nezdravého, ale taaak dobrého.

Třeba jako dnes. Když se jich přišel číšník zeptat, co si dají, objednali si oba sourozenci svorně smažák s hranolky. A samozřejmě s dvojitou dávkou kečupu – ten nesměl chybět!

„Mně se to nechce líbit,“ povzdychla si maminka během oběda asi po desáté při pohledu na Lucku. Ta si hned, jakmile jí číšník přinesl objednané pití – její oblíbený jahodový džus –, vzala svůj prášek a zapila ho, ale alergická reakce jí ustupovala pomalu. Už posmrkala celý balíček papírových kapesníků a právě rozdělávala další. Přitom se hádala s Davidem, jestli je lepší jahodový džus, nebo cola. Ani jeden z nich si tak nevšiml, že rodiče dali hlavy k sobě a něco vážně řešili.

„Máš pravdu,“ přikývl tatínek. „Zdá se, že se to pořád zhoršuje. Co budeme dělat?“ zeptal se šeptem.

„Až se vrátíme z dovolené, zajdu s ní na alergologii. Doktor Čermák si snad bude vědět rady,“ odpověděla taky šeptem maminka. Znovu vrhla starostlivý pohled na Lucku, která právě dojídala svoji porci.

